

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI LESNÍMI STRAŠIDLY

HYNEK KLIMEK

ILUSTRACE

ZDEŇKA ŠTUDLAROVÁ

GRADA PUBLISHING

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi lesními strašidly

Ilustrace Zdeňka Študlarová

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5213. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Petra Honsová
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2013
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2013

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-4693-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8614-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8615-5 (ve formátu EPUB)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
Jak to bylo s divoženkou	8
O jiných divoženkách	11
Ještě o dalších divoženkách	13
O koláčích od divých žen	16
Jak divoženka pomohla poctivému drvoštěpovi	19
O jezinkách	21
O divých mužích a zakletých myslivcích	23
O vytrestaném rytíři a bezhlavých myslivcích	27
O napravených pytlácích a potrestaném pánovi	30
O tancechtivém lesním muži	34
O vlčím dudákovi	37
O divoké honbě	40
O hejkalech, hejkadlech a Černém muži	45
O strašidelných jelenech	49
O bílém jelenovi	52
O lesní matce, kožichových mužících a houbových skřetech	54
O ďábelských stromech	57
O stromových mužíčcích a javorových panenkách	60
Proč nás nevidí každý	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Jmenuji se Kuba a jsem lesní muž. Tedy popravdě řečeno vlastně pořádný lesní muž nejsem. Možná už víte z pověstí, vypravování a pohádek, jak se lesní muži, divocí lovci a jim podobné přízraky v lesích objevují. Většina z nich byla za pozemského života pytláky nebo zlými a nepoctivými hajnými či myslivci. Ale já byl jen obyčejný kluk z vesnice, zamilovaný do hajného dcery.

Jenže lesní muži se někdy stanou i z nešťastných mládenců, kteří si v lese vezmou život. A to byl můj případ. Jak rád bych dnes odčinil tu nesmyslnou ztřeštěnost, co jsem si sám spískal! Bohužel, vrátit to nejde. Mohu jen trpce litovat, protože co se stalo, nedá se odestát.

Ono to tehdy s tou mojí zamilovaností ani nebylo tak horké, jak se mi zdálo. Dnes si myslím, že opravdová láska to nebyla. Snad jen mladické vzplanutí.

Hajného dceru jsem znal od vidění a jednou jsme se potkali na tancovačce v Chýnově. Tancovali jsme jen spolu. Tenkrát jsme se blíž poznali. Potom jsme si byli dvakrát zaplavat v lesním rybníku v Doubravě, kde byl její táta hajným. Taky jsme vyrazili na borůvky a houbařili jsme spolu.

Do té doby jsem s žádným děvčetem nechodil, a tak jsem to považoval za vážnou známost.

V hlavě se mi usadila myšlenka, že se vezmeme. Ale nahlas jsem se ji bál vyslovit. Nevím, jak náš vztah brala ona. Asi jen jako kamarádství. Jenže já k ní zahořel hlubším citem.

Ovšem pak se do toho vložil její otec. Párkrát nás zahlédl spolu a bylo zle. Přál si pro svou dceru docela jiného ženicha, než jsem byl já. A protože byl tvrdý a prchlivý, rozzuřil se.

„Hele, kluku, jestli tě ještě jednou uvidím s mou dcerou, nasolím ti do zadnice tolik broků, že si dlouho nesedneš! A nemysli si, že to říkám jen tak! U hájovny už tě nechci víckrát vidět! Rozumíš?!“ spustil na mě zhurta.

„A ty upaluj domů! Ještě si to spolu vyříkáme!“ osopil se na dceru.

Kdysi jsem četával v lidových kalendářích povídky o nešťastných láskách. V některých se psalo i o zklamaných a odehnaných mládencích, kteří nechtěli dál žít. A právě tak jsem se tehdy cítil.

Dnes si říkám, že ty povídky byly velmi naivní a já strašně hloupý, když jsem si umanul, že se utopím v tom lesním rybníku, kde jsme se koupali. Ale na to jsem byl příliš dobrý plavec! A studená voda mi bohužel rozpálenou hlavu nezchladila. Škoda že mě tenkrát nezahlédl zdejší vodník. Byl velký dobrák a určitě by mi můj úmysl vymluvil.

Ale abych dokončil svůj smutný příběh: cítil jsem se tak nešťastný, že jsem si nasbíral jedovaté rostliny a uvařil z nich lektvar. Když jsem se k rybníku vrátil a jedu se napil, hned se mi zamotala hlava.

„Hej, hej, hej, hej! Co to provádíš?!“ křikl na mě hejkal, který se tam právě objevil. Chtěl mě zastavit, ale pomoci už mi nemohl.

Dál to bylo tak, jak to podle mýtů a pověstí bývá. Když našli mé tělo a pohřbili mě, můj duch nenašel v hrobě klid a já se do Doubravy vrátil jako přízrak.